

ROMAN

SİRET-İ MERYEM

Cennet
Kadınlarının
Sultanı

SİBEL ERASLAN

SİRET-İ MERYEM
Cennet Kadınlarının Sultanı
Sibel Eraslan

Türk Roman-Öykü

TİMAŞ YAYINLARI | 2364
Edebiyat Kitaplığı-Roman | 111

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
Neval Akbıyık

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Eylül 2010, İstanbul

16. BASKI
Mart 2020, İstanbul

ISBN

ISBN 978-605-114-288-3

9 786051 142883

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

GİRİZGÂH...

“*Seni seven neylesin?*” (Cariye)

“*Hiç korkmayın, söylesin!*” (Şah)

Söylemek ne kadar da zordur oysa. İçtekini derin bir kuyudan su çeker gibi sabırla çıkarmak dışarı ve çıkardığına da razı olmak sonrasında... Oysa hiçbir kuyu yeterince arı duru çıkaramayacaktır Sevgili'nin hak ettiği kelimeleri. Çünkü kuyu, utangaç ve saklayıcıdır. Çıkarmaktan çok sarıp bürümeyi bilir, âdeti budur kuyunun.

Su, bulutların içindeki ilk haliyle durmaz kuyunun kalbinde. Her su, onu içinde saklayan kuyunun tadını alır...

Tıpkı senin kalbin gibi. Sevgili'yi hak ettiği haliyle asla anlata-mayacağını en başından beri bildiğin harflerin gibi.

O güzel kadını, ismi Meryem olanı, Sevgili'yi nasıl anlatacağını elbette bilmiyorsun.

Bu, senin Meryem'indir. Göklerden inen değil...

Ama üzerinden gözyaşı ile geçilmiş asırlık yollara ve o yolları tek tek ören irili ufaklı taşlara, sonra o yolun tozlarına mahcubiyetle ellerini sürüp kendini ve içinde izi kalan Meryem'ini yoklaya-bilirsin. O güzel kadın hakkındaki tüm hatıraların üzerinden binbir tövbe ile geçip... Hayır, geçemeyip...

Geçemezsin ki...

Buna gücün yetmez.

“Sevgili'nin hakikati” gibi bir ufuk senin için ancak kıymetli, ulaşılmaz bir gök olabilir; göz kamaştırıcı tutkular gibi sınırları hiç denenmemiş ve bilinmeyen...

Heyecan verici bir meraksa onun hakkındaki her şey ve ismi anıldığında bile ellerini birbirine dolandıran... Değil hakikati gibi bir ülkü; yalan dolan rivayetler ve hakkındaki en olmadık dedikodular bile, seni peşinden koşturacak güçtedir.

Koştum.

Topladım.

Baktım.

Vazgeçtim.

Döndüm, bir daha biriktirdim.

Biriktirdim.

Biriktirdim.

Hazırlandım.

Ama onunla ilgili hemen her hatıra çerçevesi, sonra büyük bir haksızlık, büyük bir hüremetsizlik, büyük bir ayıp gibi geldi bana.

Sonra, sustum.

Ardından çatladım sabırsızlıkla. Bir kınaçiçeği gibi dokunulmasını bile bekleyemeden fırlattım içimi o Güzel Kadın'a doğru.

Parçalandım. Paramparça oldum.

Küçüldüm.

Aşk'ın yok olurcasına küçülmek olduğunu bir kere daha öğrendim. Ve saygı duymayı öğretiler bana, imkânsız sevdanın havanında dövülen diğer bahtsızlar. Benden öncekiler yani. Şah'a “Seni seven neylesin?” diye soran, benden evvelki cariyeler ve köleleri Meryem'in yani... Kimi, ismini dağa taş yazmış her baktığı isimde onu görmek için; kimi, resmini çizmiş hiç unutmamak ve hiç

birakmamak için; kimiye tutulduğu kara sevdayı unutabilmek adına şiirler yazmış, içtikçe biraz daha sarhoş olup kendinden geçmek isteyen çaresizler gibi...

“Meryem” deyince tüm sevdalıları, hâşâ, divaneleri diyelim biz yine de, kendince bir yol tutturmuştu işte.

Bense yeniydim.

Bu yüzden hepsinin yollarından bir bir geçtim hiç üşenmeden; eski kitaplar, kadim masallar, hikmetli anlatılar, Eski ve Yeni Ahid’ler, Mezmurlar, Furkan-ı Şerif Kur’an-ı Kerim, Davud Peygamber’den kalma ilahiler, İdris Peygamber’in kayıp Suhufu, rüya defterleri, burçlar, yıldız haritaları, sabırlı deve hörgüçlerinden çıkan inilteler, buruşuk yüzlü zeytin tanelerinin anlattığı kissalar, ikonalar, madalyonlar, ebrular, hat levhaları... Hepsinin masasına tek tek oturdum, hiç sözlerini kesmeden hepsini dinledim.

Hepsi de aynı kara sevdanın kara gözlü yolcularındandı.

Sonrasında, masalcı kocakarlar gibi ocakbaşında mesel söylerken buldum kendimi.

Bir dedikoducudan başka neydin ki?

Ailemin aynalı çarşısında yüzümü yitirmişim Meryem’i ararken...

Yüzsüz kılmıştı bu sevda beni.

Nice sonra âlemlerin Efendisi Hazreti Muhammed Mustafa’ya salâvat getirirken buldum kendimi. Hem kundak hem de kefen oldu bu bana. Doğum ve ölüm birbirine bitişti maceramda. Toplayıcı bir işti Sevgili Efendimizin^(sav) adını anmak.

Başka çarem yoktu. Sımsıkı sarındım ona:

Allâhümme salli alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âli Muhammed...

HİLYE-İ MERYEM

HZ.MERYEM'İN AÇIK ALNI...

O Sevgili'nin alnı, hakkında yazılı tüm şiirlerde ve yine hakkında çizilmiş her surette, rölyefte, madalyonda, hatıradada... Yükseltilmiştir.

Gerçi Doğulular olarak, resimden çekiniriz bizler. Sevgili'yi incitmekten, onun hatırasını hapsetmekten korkarız çoğumuz. “Dokunmadan sevmek” derler ya adına, surettense, yazıyla çizmeyi öğretmişler bize. Sevgili'nin resmi çizgi değil; rivayettir bizde, hilye-i şeriftir. Bu yüzden sevda bahsinde ancak “rivayet ehli” derler ismimize...

Rivayet, onun alnından bahsederken harflerin üzerine med işareti çekerek yapar okumasını. Uzun okuma.

Alnı Meryem'in, uzatmalıdır. Uzatmalı bir ışık yaylası gibi parlak, el değmemiş ve denenmemiş...

Üstünden hiçbir kuşun uçmaya izin çıkaramadığı Beytullah gibi tertemiz bir evdir o alnı. Tüm yetimlere kapısı açıktır bu evin.

Uhrevi göksel sütunun, yerden semalara yol bulduğu koordinattır onun “açık alnı.”

Allah'ın, Kelimesi için seçtiği mekândır o.

İmkândır.

Mümkündür.

Meryem, seçilmiştir...

Diğer tüm dünyevi bağitlardan istifa etmiş, istifa ettirilmiş arıduru, zekiyye haliyle o betüldür, bakiredir. Hayatın hiçbir iz bırakamayacağı kadar sağlam, hiçbir şüphe titreyişinin değeme-yeceği, yaklaşılamayacağı kadar korunandır o.

Pürüzsüz.

Leke tutmayan, kaygan.

Meryem, işaretlenmiştir...

Allah'ın boyasıyla boyanmış...

Yerle göğün bitiştiği çizgide, melekle insanın burun buruna geçtiği kaviste, en ince ve nazenin bir tül gibi bekler Meryem. Tülün bir yanı melekût, diğer yanı beşeriyet.

Meryem mihenk'tir.

Armonidir.

Perdedir.

Birbirine mütecaviz olması yasaklanmış biri tatlı, diğeri acı iki denizin arasındaki çizgi gibidir.

Berzahtır.

Sırrı tutandır. Söylemeyen, konuşmayan.

Kelime'ye hamile, lakırdıya oruçlu. Ağzı pek sıkı, sırrı ele ver-meyendir o. Onun iftarı, evladının konuşmasıdır. İbn-i Meryem konuştuğunda cümle oruçlar açılır, kalpleri hakikate kapalıların perdesi aralanır, odalara ışıklar dolar. İbn-i Meryem konuştukça, annesi Meryem kandil gecelerinde şerefelerinde mumlar yanan minareler gibi ışıldar. O susar, evladı konuşur. Evladı konuştukça, o kandil tutar...

Meryem'in açık alnı kandildir.

Kibrit'tir.

Kibrit-i Meryem'de Cebrail'in taşıdığı nefes asılı durur. O nefes ki değdiği yeri diriltir, gülistan eyler. Ölülerin dirilmesi, hastaların iyileşmesi, kuşların uçması hep Allah'ın izniyle ve kaderiyedir. Meryem'in açık alını ufuktur. Her seher, güneş oradan yükselir ve her gecenin içine o çizgiden batarak yürür.

Meryem'in açık alını haritadır. O, yol gösterir, işaret eder, el sallar, uğurlar, dua eder, yolcular hepimizi.

Kadim günlerden bilinmez yarınlara doğru ilerleyen zaman gemisinin, bakarak yolunu rotasını çizdiği ışıklı fener, onun alnında yanar...

Meryem, deniz feneridir...

Meryem'in açık alını, içinde nur yanan bir misbah gibi parıldar. Kimse ve hiçbir güç el değdiremez, berkitemez, söndüremez o parıltıyı... O nur, Allah'ın inayetidir.

Meryem'in açık alını dertli bir annenin yazgısını anlatır. "Ya leyteni" diye inler. "Bu yaşadıklarımı göreceğime, ölüp gidenlerden, adı sanı unutululardan olaydım keşke..."

Meryem'in açık alını dünyanın en ağır yüküdür.

O alında Ağrı Dağı oturur, Himalayalar oturur. Beli bükülüdür Meryem'in...

En ağır suçların tartıldığı bir terazi işler Meryem'in açık alnında. "Harun'un kız kardeşi olarak, nasıl böyle bir suçu işlersin!" diye soran azgın denizin ortasında tek başına çalkalanan bir saman çöpüdür o... Okyanusta iğne. Derin olanın en derininde ve dibinde. Çok ve güçlü olanın içinde, deryada bir katre...

Meryem, matematiğin ve sayıların çıktığı yerde.

Her sayı Meryem'den fazla.

Matematiğin göremeyeceği kadar hiçliğe itilmiş bir kadın.

Suçlanmış.

Sıfır kuyusunun içinde.

Bir kadına atılabilecek en ağır suçun zannı altında...

Ama Rabbidir, onun beraat dilekçesini yazan tüm kâinata!

Meryem tek tabanca.

Kendisi zaten hem yetim hem de öksüz. Ayrıca... Babasız bir çocuğun hem anası hem de babası olma yolunda. Yazgısı demirden bile ağır olan kadın.

İnsan.

Kadın insan.

Meryem hırkasız.

Meryem taraksız.

Ne sırtını sıvazlayan oldu, ne saçını ören, hem yetim hem öksüz...

Ah! Üzülme yine de. Rızkı Allah'tan gelir her yetim gibi Meryem'in de. Allah varsa ne gam! Trajedi yok. Trajik olan Allahsızlığımız. Kalabalıklar, güçler, tutku, arzu ve mülkler içindeki ıssızlığımız...

Meryem mukarrebdir. Yakınıdır Rabbinin.

Elinde Allah'ın Kelimesi'ni tutar. Onun harfleriyle açılmayacak kapı elbette yok. Tüm kapılar cümle kilitlerini çözer o mukarrebın karşısında.

Meryem'in açık alnı kapısızdır.

Meryem kuldur!

Onun açık alnı "Uknut ya Meryem!" emrine amadedir. Secdeler o pak alnı öpmek için birbiriyle yarışır. Rabbinin rızasından başka hiçbir taca yüz vermeyen o pak alnı, hidayet nuruyla nişanlıdır.

Meryem nişanlıdır. Alnı, kınayla nişanlanmış kurbanlık koçlar gibi Rabbi için süslenmiştir.

Meryem süslüdür. Raza olmuş merziyye kul olarak alını secde, elleri su ile nişanlıdır.

İşaretlidir güllü ağzı. Dualarla mühürlü, zikirlerle rabitalıdır.

Meryem'in açık alını utangaçtır. Hicabından titreyen, kendi kendinden utanan, kendi olmaktan çekinen, kendi adına istemek-tense dilsiz toprak olmaya can atan mahcubedir Meryem.

Bürünendir, örtünen, sakınan.

Ehl-i rida'dır Meryem. Sakınır görünmekten. Rişte-i Meryem ile örmüştür kızıl bekâret örtüsünü. Masumdur.

İp eğirenler dokumamıştır örtüsünü. Merdivenle çıkılan Mihrap'tır tesettürü. Settar olan Rab'dır onun örtüsünü Mihrap eyleyen.

Meryem'in açık alını ana sütü kadar ak, ana sütü kadar helaldir.

Meryem'in açık alını hamdedenlere mahsus hikmetle yükseltmişdir...

Meryem'in açık alını kelime-i tevhid ile mühürlüdür...

HZ. MERYEM'İN "AÇIK ELLERİ"

Meryem'in tutan elleri, evladını kaldıran, bağına basan, koruyan, savunan ve yükselten elleri... Tarih içinde onu düşleyen hiçbir ressam tarafından içe kapalı ve yumuk olarak tahayyül edilmemiştir. Herkesin nazarında ve niyetindeki Meryem; "açık ellidir"...

Bu "açık el" yazığıya rıza kadar gayrettir. Merhameti ve sabrı da şiirleştirir sanki, dua gibidir. Duayla güç kazanmış, zahmetlerle sınandığı halde Allah vergisi bir gayretle geleceğe hediye edilmiş bir vasiyeti tutmanın bilincindedir bu "açık eller"...

Meryem, küskün ve içe kapalı, yorgun ve yumuk değildir.

Bir "aktaran" olarak Allah'ın "Kelimesi"ni; bir tezahür, bir yansıma, bir ışımaya olarak dünyada tutabilen elleri, aslında tam da bir eşik anlamını ifade etmiyor mu? Kelimenin dışı taşıdığı eşik.

Kelime'nin kab'ı.

Kelime'nin tas'ı.

Kelime'nin kadeh'i.

Kelime'nin yatak'ı.

Kelime'nin kılıf'ı...

Çocuğu Kelime olan bir annedir o.

Evladıysa, tüm insanlığa hibe edilmiş bir iyilik gibidir.

Haddizatında her çocuk, Allah'tan bir hediye değil midir? Anne olan kişi, bu tanrısal hediyeği dünyaya tanıtan, sunan olduğu kadar; gelebilecek her türlü kazadan, beladan korumak, sakınmak dürtüsü ile ona sarılandır, onu örtendir.

Meryem, oğlu İsa'nın kundağı, oğlu İsa'nın sargısı, oğlu İsa'nın giysisidir aynı zamanda.

Meryem'in, oğlunu tutan elleri toprağın üzerinde durur. Hatta bizzat toprak gibidir, ağacını bağrından çıkaran alçakgönüllü yeryüzü misali.

Meryem'in avuç içleri göğe bakar. Yerle gök arasındakileri tutan bu eller, Var ile varoluş arasındaki kontur gibidir. Rab, yerle göğün arasını, bir annenin evladını kucaklayan elleri ile açmış gibidir. Anne, yerle göğün arasını ellerindeki duanın hürmetine tutarak açan, önce ile sonra arasındaki şimdiki zamanı ve hayatın aslında kendisini mayalayan çok önemli bir ara anlamdır.

Ara anlam; göğü yere indirir, yerden göğe çıkarır.

Meryem aralıktır.

Aralık bir kapı. Yerle gök arasındaki her şeyin çevresinde dönerek dizayn olduğu bir ana eksen (axis mundi) hükmündedir "Anne'nin elleri"...

Yapıp eylemenin alet edavatı olarak eller, Meryem söz konusu olduğunda "Kelime"yi koruyan, ona sarılan, onu tutan ve ona mesken olan ilk yurt anlamındadır.

Allah, sözünü (Kelimesi'ni) bir annenin kucağına ve onun razı gelmiş ellerine emanet etmiştir...

Yani Meryem, elleriyle iş görendir.

Eylemlilik, hareket ve fiil imkânı olarak dişil güç, kuruculuk vasfı ile anlatılan eril güce nispetle ikincil gibi gözükse de Meryem sabırlı bir tarla işçisi gibidir. Ekini için verdiği emek; el emeğidir, alın teridir.

Meryem, hem tarla hem de tarla işçisi olmak yazgısını bir arada sırtlanandır.

Anne olmak belki de bu yüzden yüksek ve zorlu bir iştir. Aynı anda hem tarlanın hem de ekinin bekçisi olarak hayatın içinde olmak, ruha birbiriyle zıt iki salınım imkânı doğurtur.

Göge bakan ve yağmuru gökten bekleyen bir tarla kadar alçak-gönüllü ve kendini göğün altına açıp yayan... Sonra da gökten aldığı yeryüzüne hediye etmek için heyecanla yükselen, kaban ve kendini çatlatan...

Anne, yarılarak çıkarmıştır içindeki Kelime'yi.

Emanetçidir.

Alıcı ve Verici...

Biri iç bükey, diğeryse dış bükey bu iki hareket-salınım, bir med cezir gibi dalgalandırır Anne'nin iç dünyasını. Meleğin nefes olarak üfürdüğünü mahcubiyetle ve boynunu bükerek alır, Yaradan'ın yazgısı olan evladını yeryüzünü ağartacak bir söz olarak çıkarır bağrından...

Meryem, birdir ama ikidir. Terazinin iki kefesine birden bölünmüştür.

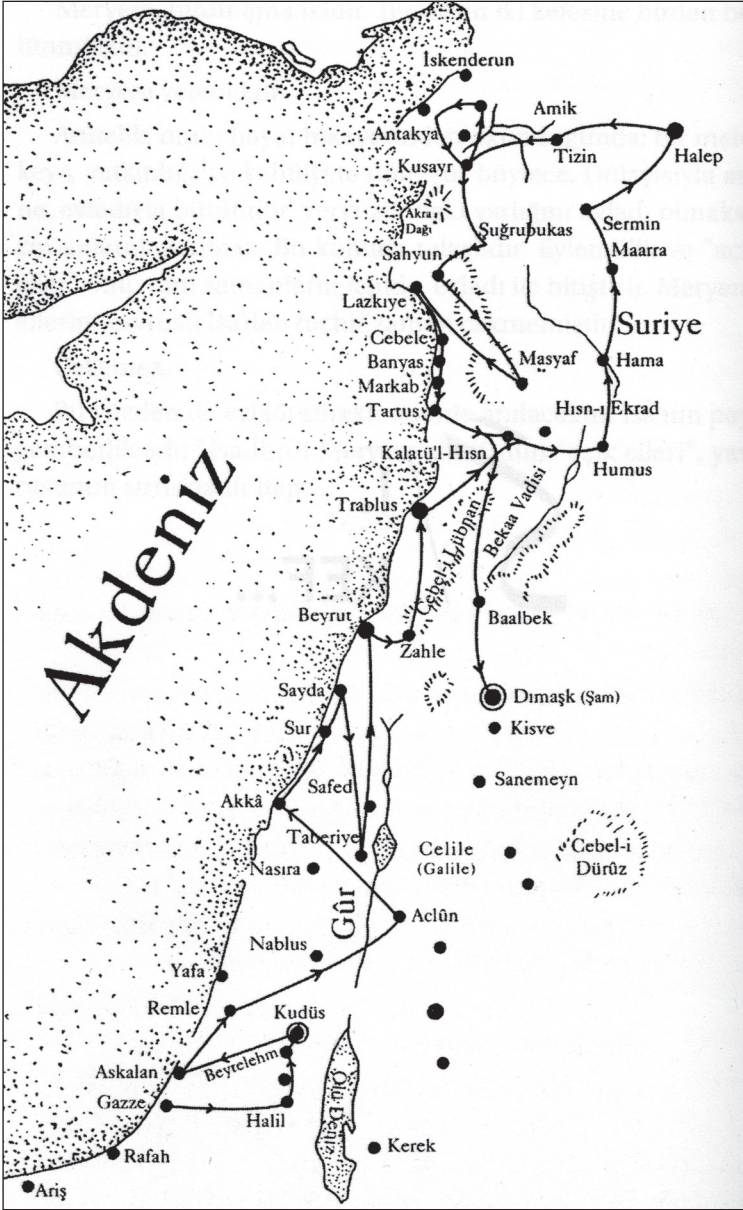
Meryem yetenektir.

Annelik, onun hayat hikâyesinden okunduğunda; bir melekeye, yatkinlığa ve kabiliyete dönüşür böylece. Dolayısıyla anne, evladıyla bütündür, yeryüzündeki varlığını evladı olmaksızın anlamlı kılamaz. Bu konuda telaşlıdır. Eylemlilik ve “açık eller” onu, tüm zamanların içinde, evladı ile bitişirir. Meryem, ellerini yavrusu İsa'dan hiçbir zaman çekmemiştir.

Çekemez.

Bu yüzden de evladı sürekli onunla anılacaktır. İsa'nın peygamberlik adı; “İsa İbni Meryem”dir. Onun “açık elleri”, yavrusunun sırtındadır hep...

Š / I.
KÂF...

“İŞTE BU ADAM!”

“İşte bu adam!” diye yüksek sesle gülüyordu Vali Pontius Pilatus...

Sarayın mermer balkonundan aşağıya doğru eğilmiş, bir eliyle İsa Peygamber zannederek zincire vurdurduğu kişiyi gösteriyor, diğeriyle havayı yumrukluyordu. Gazap doluydu gözleri, boyundaki damarlar öfkeyle kabarmıştı.

Sarayın Mabed’e açılan güney istikametindeki, büyük harcamalarla Roma’dan getirttiği Kral ve Tanrı Sezar’ın heykeli, Pilatus’a öyle geldi ki o anda kendisini, yani Kudüs Valisi Saygıdeğer Pontius Pilatus’u iftiharla dinlemektedir.

Sarayın haremینی hıncahınç doldurmuş Kudüslülere yarı acıyarak yarı nefretle bir kere daha baktı Vali.

Tıknaz vücudunu saran kadife harmanisini birkaç kişinin yardımıyla ancak yerden kaldırarak adım atabildiği için, dikkatlice ve ağır ağır yürüyordu. Balkonun hemen yanındaki merdivenin ilk basamağında durdu. Herkesin gözü balkondaki genç adamdaydı.

“İşte bu adam!” dedi Pilatus. “Aranızda alçakgönüllü bir öğretmen gibi dolaşarak sizi isyana sevk eden, aranızda nifak sokan, sokakları bölen, halkı Kutsal Roma’ya, Tanrı Sezar’a ve sizin kadim geleneklerinize karşı ayaklandıran adam... İşte budur!”